

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Filipa Dienstbiera a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **T. J.**, zastoupený Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,** se sídlem Škroupova 18, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 12. 2014, čj. DSH/13645/14, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 15. 2. 2016, čj. 17 A 5/2015 - 42,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalovanému **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a závěry krajského soudu

[1] Žalobce byl rozhodnutím Městského úřadu v Klatovech, odboru dopravy, ze dne 8. 9. 2014, čj. OD/9594/14/Ka, shledán vinným z opakovaného spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu"), pro porušení § 4 písm. c), § 5 odst. 1 písm. a), § 21 odst. 1, § 32 odst. 4, § 52 odst. 1 zákona o silničním provozu, a dále byl shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 16 odst. 1 písm. c) zákona č. 169/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla, pro porušení § 17 odst. 1 téhož zákona. Přestupků se měl dopustit tím, že dne 2. 6. 2014

v době okolo 21:20 hod., jakožto řidič motorového vozidla tov. zn. VW Golf, RZ X, v obci Klatovy, na vozovce Domažlická ulice, ve směru jízdy ke křižovatce s ulicí Tyršovou, užil na vozidle přední světla do mlhy, ačkoliv nebyla mlha, sněžení ani hustý déšť, a dále při odbočování na uvedené křižovatce vpravo nedal znamení o změně směru jízdy. Následně byl zastaven k silniční kontrole hlídkou Policie ČR a jako řidič byl ztotožněn podle předložených dokladů. Dne 16. 6. 2014 v 11:30 hod., s výše uvedeným vozidlem, v obci Klatovy, na vozovce náměstí Míru, nerespektoval vodorovné dopravní značení V13a - šikmé rovnoběžné čáry, jelikož stál s vozidlem v jimi vyhrazeném úseku. Dne 6. 7. 2014 řídil opětovně výše uvedené vozidlo v obci Klatovy, po vozovce ulice Janovické, ve směru jízdy od obce Janovice nad Úhlavou, přičemž dané vozidlo nesplňovalo technické podmínky stanovené zvláštním právním předpisem, neboť mělo neplatné osvědčení vydané stanicí technické kontroly a mělo hloubku hlavní dezénové drážky na činné ploše pláště pneumatiky na levém kole pod zákonem stanovenou mez 1,6 mm. Na vnitřním zrcátku měl umístěn předmět bránící ve výhledu řidiče (vonný stromeček) a rovněž při kontrole žalobce nepředložil zelenou kartu.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 1. 12. 2014, čj. DSH/13645/14, změnil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, a to tak, že pouze vypustil část výroku VI. ohledně přestupku za umístění předmětu bránícího ve výhledu řidiči a v části týkající se sankce nahradil větu „pokuta v částce 2.200 Kč“ větou „pokuta ve výši 2.000 Kč“. Zbytek rozhodnutí žalovaný potvrdil.

[3] Proti rozhodnutí žalovaného brojil žalobce včasnou žalobou, kterou krajský soud napadeným rozsudkem zamítl jako nedůvodnou. Soud uvedl, že typově stejné námitky ohledně doručování prostřednictvím e-mailu již byly řešeny Nejvyšším správním soudem (např. rozsudek ze dne 20. 5. 2015, čj. 4 As 76/2015 - 37). Při ústním jednání soud provedl listinný důkaz navržený žalovaným, jímž bylo doloženo, že e-mailová zpráva byla opatřena elektronickým podpisem oprávněné úřední osoby. Na posuzovanou věc rovněž dopadají i závěry z rozsudku kasačního soudu ze dne 16. 10. 2015, čj. 2 As 102/2015 - 26, ohledně nedoručitelnosti zprávy a nemožnosti trvat na nezbytnosti opakovaných pokusů o odeslání téže listiny. Ke druhé námitce ohledně nesprávné hloubky dezénu pláště pneumatiky soud uvedl, že skutkový stav byl i v této části zjištěn dostatečně a má oporu ve spise.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalovaného

[4] Proti rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). V ní uvedl, že k tvrzení krajského soudu, dle kterého nelze dovodit, že by policisté prováděli měření mimo činnou plochu pneumatiky, stěžovatel konstatuje, že nelze dovodit ani opak. Lze mít za prokázané, že policisté měřili hloubku dezénu, avšak nelze dovozovat, kde byla hloubka drážek měřena. Tato skutečnost nemá oporu v provedených důkazech ani ve tvrzení svědka. Krajský soud správně konstatoval, že z podkladů pro rozhodnutí není zřejmé, v jaké části pneumatiky byla hloubka dezénu měřena, a tedy měla být aplikována zásada *in dubio pro reo*. Krajský soud rovněž uvedl, že z fotografií je opotřebení pneumatiky viditelné. K tomu stěžovatel uvedl,

že samotné užití vozidla s opotřebenou pneumatikou není protiprávní. K protiprávnosti je nutné, aby bylo užito vozidlo s hloubkou dezénu v hlavních drážkách menší než 1,6 mm. To však z fotografie patrno není. Navíc protiprávní je užití vozidla, které má hloubku dezénu menší 1,6 mm, a to v hlavních drážkách, nikoli v činné ploše pláště.

[5] Namítl, že krajský soud nikterak nereagoval na výtku, že kalibrační list byl vystaven soukromým subjektem, který není autorizovaným metrologickým střediskem. Dále tvrdil, že mu nebylo doručeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (prostřednictvím e-mailové schránky), resp. v jakém znění bylo rozhodnutí vypraveno. Ve spise je sice založen printscreen e-mailu, avšak je z něj patrné, že není opatřen elektronickým podpisem a ani není zřejmý jeho obsah. Krajský soud se touto námitkou nikterak nevypořádal. Krajský soud neprovedl důkaz originálem .msg zprávy obsahující e-mail. Naopak provedl důkaz printscreenem odchozího e-mailu. Tímto důkazem však bylo zjištěno, že obsahuje jiné údaje, než které obsahuje printscreen založený ve spise. V neposlední řadě namítl, že soud měl zrušit rozhodnutí žalovaného ex offo, neboť ve výroku není obsažena norma, na kterou uvedené ustanovení právního předpisu odkazuje (srov. např. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem, pobočky v Liberci ze dne 9. 4. 2015, čj. 60 A 10/2014-33, nebo rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 30. 9. 2015, čj. 17 A 48/2014-44). S ohledem na vše shora uvedené proto navrhl, aby kasační soud zrušil napadený rozsudek a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení.

[6] Žalovaný se ke kasační stížnosti vyjádřil tak, že nesouhlasí s kasačními námitkami, resp. je považuje z nedůvodné, přičemž odkázal na napadené rozhodnutí, vyjádření k žalobě a závěry krajského soudu. Dále poukázal na dvě protichůdná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, která se týkají požadavku na zákonné vymezení výroku rozhodnutí u přestupků spočívajících v technických závadách vozidla [§ 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu]. Jedná se o rozsudky ze dne 4. 2. 2016, čj. 7 As 304/2015 - 40, a ze dne 21. 4. 2016, čj. 9 As 263/2015 - 34. Navrhl danou věc předložit rozšířenému senátu za účelem sjednocení judikatury, a dále kasační stížnost zamítnout.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou a proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná. Poté Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.
[8] Kasační stížnost není důvodná.

III. A (Ne)zákonnost rozhodnutí a rozšířený senát

[9] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval tvrzenou nezákonností napadeného rozsudku spočívající v nesprávném přezkumu správních rozhodnutí (nezrušení rozhodnutí ex offo bez žalobní námitky). V jednom z výroků správního rozhodnutí prvního stupně nebyla uvedena ustanovení zvláštních právních předpisů, na která odkazuje § 5 odst. 1

písm. a) zákona o silničním provozu uvedený ve výroku rozhodnutí. Tato skutečnost není sporná.

[10] Nejvyšší správní soud zjistil, že v rozhodovací praxi tohoto soudu byla v nedávné době vydána dvě rozhodnutí týkající se uvedené otázky, která jsou ve vzájemném rozporu. Jednalo se o rozsudky ze dne 4. 2. 2016, čj. 7 As 304/2015 - 40, a ze dne 21. 4. 2016, čj. 9 As 263/2015 - 34. Dle rozsudku čj. 9 As 263/2015 - 34 je nutné, aby výrok správního rozhodnutí obsahoval i ustanovení zvláštních právních předpisů, na která odkazují ustanovení uvedená ve výroku, nikoli pouze ustanovení odkazující. Naopak dle rozsudku čj. 7 As 304/2015 - 40 postačí, jsou-li odkazovaná ustanovení zvláštních právních předpisů uvedena alespoň v odůvodnění. Rovněž bylo nutné určit, zda se jedná o vadu nepřezkoumatelnosti rozhodnutí, kterou má soud zkoumat z úřední povinnosti, nebo jde o vadu nezákonnosti rozhodnutí, ke které soud přihlíží jen k námitce účastníka řízení, přičemž v této otázce nebyla dle prvního senátu judikatura jednotná.

[11] S ohledem na výše uvedené rozhodující senát usnesením ze dne 13. 7. 2016, čj. 1 As 72/2016 - 40, postoupil řešenou věc rozšířenému senátu, přičemž položil k zodpovězení následující dvě otázky:

I. Je nezbytné, aby výrok rozhodnutí o správním deliktu obsahoval spolu s přesným popisem skutku znění všech ustanovení právního předpisu, kterých bylo použito pro posouzení viny a uložení sankce, včetně znění ustanovení zvláštních právních předpisů, na která odkazuje některé z použitých ustanovení obecné právní úpravy a jejichž porušení zakládá odpovědnost za tento delikt?

II. Nedostatek některé z náležitostí výroku rozhodnutí představuje jeho vadu. Jedná se o nepřezkoumatelnost rozhodnutí, kterou má soud zkoumat z úřední povinnosti, nebo jde o nezákonnost rozhodnutí, ke které soud přihlíží jen k námitce účastníka řízení?

[12] Rozšířený senát usnesením ze dne 21. 2. 2017, čj. 1 As 72/2016 - 48, vrátil věc k projednání a rozhodnutí prvnímu senátu. V tomto usnesení se rozšířený senát nejprve zabýval druhou otázkou, přičemž uvedl následující: „[v] *usnesení ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS (věc AQUA SERVIS), se rozšířený senát zabýval minimální nutnou mírou specifikace výroku rozhodnutí ve věci správního deliktu. Dospěl k tomu, že neuvedení použitého ustanovení je vadou řízení, která je vždy – ovšem pouze k uplatněné námitce – důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí pro nezákonnost. Rozšířený senát vyšel z předchozí judikatury, která nedostatky ve specifikaci výroku spojila nikoliv s nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost [§ 76 odst. 1 písm. a)], ale s nezákonností ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s.* […] *Právě uvedené závěry rozšířený senát dále rozvinul v usnesení ze dne 8. 3. 2011, čj. 7 Azs 79/2009 - 84, č. 2288/2011 Sb. NSS. Vysvětlil, že § 76 odst. 1 s. ř. s. stanoví podmínky, za nichž soud není povinen nařídit jednání. Důvodem je nadbytečnost a neekonomičnost jednání, neboť ze spisu či z rozhodnutí je dostatečně zřejmé, že procesní postup či rozhodnutí správního orgánu jsou natolik vadné, že rozhodnutí musí být zrušeno. Neznamená to ovšem, že soud je k této úvaze oprávněn bez ohledu na žalobní námitky. Ustanovení § 76 odst. 1 s. ř. s. totiž není výjimkou z dispoziční zásady.*

[13] Rozšířený senát konstatoval, že „[z] *této judikatury tedy plyne následující. Relevantní nedostatek výroku rozhodnutí ve věci správního trestání zásadně představuje vadu ve smyslu §*

76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé). Ve výjimečných případech pak může nedostatek výroku rozhodnutí založit vadu nepřezkoumatelnosti [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], kterou podle okolností musí soud zvednout i bez námitky. Soud totiž s ohledem na deficity správního rozhodnutí není s to vůbec přezkoumat rozhodnutí věcně, typicky proto, že nedostatek výroku nebyl zhojen dostatečným způsobem ani v odůvodnění správního rozhodnutí, odůvodnění je v rozporu s výrokem (přičemž tento rozpor nebude odstranitelný ani výkladem), event. pro naprostou nesrozumitelnost nebo vnitřní rozpornost výroku (srov. např. rozsudky NSS ze dne 13. 10. 2010, čj. 1 As 16/2010 - 105, body 28-29, ze dne 20. 12. 2012, čj. 1 Afs 67/2012 - 48, věc KEY INVESTMENTS, body 23-25, a ze dne 15. 10. 2015, čj. 7 As 196/2015 - 25, věc Krajská zdravotní) [...] *Rozšířený senát připouští, že k druhé otázce může existovat dílem odlišná rozhodovací praxe senátů NSS (první senát některé izolované příklady zmiňuje). Ani tyto dílčí rozpory ovšem pravomoc rozšířeného senátu nezaloží. Rozšířený senát totiž již svůj právní názor k druhé otázce jasně vyjádřil.*“

[14] K první otázce rozšířený senát konstatoval, že „[n]*ení-li dána pravomoc rozšířeného senátu v otázce druhé, má to přímý dopad na posouzení pravomoci rozhodnout otázku prvou. V nynější věci je nesporné, že absence odkazu na ustanovení zvláštních právních předpisů, na která odkazují použitá ustanovení obecné právní úpravy, nebyla v žalobě zmíněna. Současně první senát sám připouští, že odkazovaná ustanovení jsou rozvedena v odůvodnění správního rozhodnutí. V takovémto případě se ve smyslu shora podané judikatury nemůže jednat o vadu nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti nebo nedostatku důvodů rozhodnutí, která brání meritornímu přezkumu napadeného správního rozhodnutí [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. I kdyby šlo o vadu (kteroužto otázku nyní rozšířený senát neposuzuje), mohlo by se jednat maximálně o vadu podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., která měla být řádně a včas v žalobním bodu uplatněna. Proto je nyní kasační námitka v tomto rozsahu nepřípustná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).*“

[15] S ohledem na závěry rozšířeného senátu, resp. na závěry jím uvedené judikatury, Nejvyšší správní soud konstatuje, že neuvedení použitých ustanovení ve výroku rozhodnutí je vadou ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., ke které soud přihlíží pouze k námitce žalobce (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, čj. 2 As 34/2006 - 73, publ. pod č. 1546/2008 Sb. NSS). Výjimečně lze k této vadě přihlédnout *ex officio*, a to v případě, že by nebylo napadené rozhodnutí přezkoumatelné. Za nepřezkoumatelné lze mj. považovat takové rozhodnutí, které má nedostatek ve výroku, který nebyl zhojen dostatečným způsobem ani v odůvodnění rozhodnutí, a proto jej nelze věcně přezkoumat (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 10. 2010, čj. 1 As 16/2010 - 105, body 28-29, ze dne 20. 12. 2012, čj. 1 Afs 67/2012 - 48, body 23-25, a ze dne 15. 10. 2015, čj. 7 As 196/2015 - 25).

[16] Při aplikaci výše uvedených závěrů na nyní posuzovanou věc Nejvyšší správní soud konstatuje, že výrok napadené správního rozhodnutí sice neobsahuje výčet všech použitých ustanovení, nicméně odůvodnění tento výčet obsahuje, a proto je možné rozhodnutí přezkoumat. Jedná se tedy „pouze“ o vadu nezákonnosti rozhodnutí pro neuvedení všech použitých ustanovení ve výroku, ke které soud přihlíží jen k námitce účastníka řízení. Jelikož žalobce v žalobě nenamítal tuto vadu, není jeho kasační námitka přípustná podle § 104 odst. 4 s. ř. s.

III. B Ostatní námitky

[17] Nejvyšší správní soud se dále zabýval ostatními kasačními námitkami, přičemž tyto neshledal důvodnými. K okruhu námitek směřujících do nesprávného doručování kasační soud pro stručnost odkazuje na rozsudky zdejšího soudu ze dne 20. 5. 2015, čj. 4 As 76/2015 - 37, zde dne 16. 10. 2015, čj. 2 As 102/2015 - 26, ze dne 30. 9. 2015, č. j. 2 As 181/2015 - 34, a ze dne 5. 11. 2015, č. j. 2 As 110/2015 - 42. Podstatné v posuzované věci je, že správní orgán se pokusil několikrát doručit zmocněnci stěžovatele procesní akty i meritorní rozhodnutí, přičemž doručoval na uvedené e-mailové adresy, které zmocněnec uvedl ve svých podáních či prostřednictvím nichž komunikoval se správním orgánem, i prostřednictvím držitele poštovní licence. Ze spisového materiálu vyplývá, že stěžovatel (prostřednictvím zmocněnce) se mohl v průběhu řízení vyjadřovat, seznámit se spisem, podat a doplnit odvolání, přičemž procesní úkony i meritorní rozhodnutí se prokazatelně dostaly do sféry zmocněnce stěžovatele. Ze spisu rovněž vyplývá, že rozhodnutí prvního stupně i žalovaného jsou v elektronické podobě opatřeny elektronickým podpisem oprávněné úřední osoby. Skutečnost, že e-mailové zprávy, jejichž přílohou byla tato rozhodnutí, nebyla opatřena elektronickým podpisem, neznamená neúčinnost doručení (srov. výše uvedený rozsudek čj. 4 As 76/2015 - 37). Navíc žalovaný později doložil, že tyto zprávy byly opatřeny rovněž elektronickým podpisem.

[18] Námitka nesprávného měření hloubky drážek dezénu na pneumatice kontrolovaného vozidla stěžovatele není rovněž důvodná. V prvé řadě kasační soud odmítá tvrzení, že krajský soud uvedl, že z podkladů pro rozhodnutí není zřejmé, kde byla hloubka drážek měřena. Toto krajský soud neuvedl (vyjma rekapitulace námitek stěžovatele). Při hodnocení této námitky vycházel mj. ze svědecké výpovědi zasahujícího policisty Š. a z fotodokumentace. Kasační soud se ztotožňuje se závěry krajského soudu, že z přiložené fotografie je patrné opotřebení pneumatiky. Pouhá opotřebenost ještě nevylučuje technickou nezpůsobilost vozidla. Značí však podezření na technickou nezpůsobilost vozidla, a proto bylo zcela adekvátní, pokud policisté zkontrolovali hloubku dezénu pneumatiky. Ze svědecké výpovědi policisty Š. vyplývá, že prováděl kontrolu levé přední pneumatiky, přičemž hloubka drážek se pohybovala v rozmezí 0,8 až 1,5 mm. Dle § 21 odst. 5 vyhlášky č. 341/2002 Sb., o schvalování technické způsobilosti vozidel, platí, že „[p]*láště pneumatik nesmí mít na svém vnějším obvodu (oblast koruny, ramene, boku a patky pláště) trhliny nebo poškození, které obnažují kostru nebo ji narušují. Činná plocha pláště pneumatiky v provozu musí mít po celém obvodu a celé šíři vrchního běhounu jasně viditelný dezén s hloubkou hlavních dezénových drážek nebo zářezů u mopedů nejméně 1,0 mm a u vozidel ostatních kategorií nejméně 1,6 mm. Hlavními dezénovými drážkami se rozumějí drážky opatřené indikátory opotřebení (označené zkratkou TWI). U pneumatik pro osobní automobily kategorie M1 se hlavními dezénovými drážkami rozumějí drážky opatřené indikátory opotřebení TWI.*“ Z tohoto ustanovení, na které odkazuje § 5 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, plyne, že hloubka hlavních dezénových drážek musí mít hloubku minimálně 1,6 mm, přičemž se jedná o drážky na činné ploše pláště pneumatiky. Hlavní drážky jsou opatřeny indikátory opotřebení.

[19] Skutečnost, že hloubka drážek byla měřena na činné ploše pláště pneumatiky, nebyla stěžovatelem ve správním řízení rozporována. Správní orgán, vycházejíc zejména

z výpovědi zasahujícího policisty Š. a fotodokumentace, tak v době vydání rozhodnutí nemohl mít důvodné pochybnosti o tom, že měření drážek policisté provedli na činné ploše pláště pneumatiky, pokud to stěžovatel nenamítal. K tomu Nejvyšší správní soud odkazuje na svůj rozsudek ze dne 9. 11. 2016, čj. 1 As 300/2015 - 37, ve kterém konstatoval, že „[ú]*kolem správního orgánu je, v souladu s § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, zjistit v řízení takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. Na základě takto zjištěného skutkového stavu může dospět k závěru, zda byl určitý delikt spáchán. V opačném případě by došlo k porušení zásady materiální pravdy, přičemž stěžovatel se právě tohoto porušení po celou dobu řízení dovolává* […] *Pro posouzení věci je rozhodné, že rozhodnutí správních orgánů vychází ze skutkového stavu zjištěného ze shodných výpovědí dvou svědků. Proti nim stěžovatel brojil prostým tvrzením, že jím řízené vozidlo bylo osvětleno řádně. Netvrdil technickou nemožnost kombinace uváděné svědky* […] *Neuváděl ani jiné skutečnosti zpochybňující věrohodnost svědeckých výpovědí. Nejvyšší správní soud již dříve připustil, že při kolizi mezi tvrzením obviněného z přestupku a policisty je zpravidla věrohodnější svědectví dopravního policisty, jehož denním úkolem je pozorovat a hodnotit situaci v silničním provozu a který zpravidla nemá na výsledku správního řízení žádný osobní zájem (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 – 114). Za situace, kdy nebyly zjištěny žádné skutečnosti svědčící o vybočení ze služebních povinností zasahujících policistů, nebyl správní orgán povinen důvodně pochybovat o dostatečnosti zjištění skutkového stavu, z nějž při svém rozhodnutí vycházel* […] *Přišel-li s tímto tvrzením až v řízení před krajským soudem, jde o tvrzení opožděné, nikoli ve významu času, ale jednak pro problematičnost takového zjišťování z důvodů výše uvedených, jednak pro úplnost a správnost skutkových zjištění učiněných správním orgánem na základě zhodnocení ostatních provedených důkazů.*“ Byť se citovaný rozsudek týkal skutkově odlišné věci, lze jeho závěry aplikovat i na nyní posuzovanou věc. Stěžovatel před správním orgánem nenamítl pochybení policistů při měření hloubky drážek dezénu a správní orgán neměl pochybnosti o tom, že měření policisté provedli na činné ploše pláště pneumatiky. Nejvyšší správní soud konstatuje, že správní orgán dostatečně zjistil skutkový stav, který nyní v soudním přezkumu zcela obstojí. Zbývá dodat, že stěžovatel nebyl sankcionován za jízdu s vozidlem, které má opotřebované pneumatiky, nýbrž za jízdu s technicky nezpůsobilým vozidlem z důvodu příliš malé hloubky drážek dezénu.

[20] Poslední námitka směřující do nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, který se neměl vypořádat s námitkou, že kalibrační list byl vystaven soukromým subjektem, není důvodná. Stěžovatel v žalobě namítal, že měření hloubky drážek dezénu bylo provedeno neověřeným měřidlem, ke kterému kalibrační list vydala soukromá společnost. Jádro této námitky tedy spočívá v užití neověřeného měřidla. Krajský soud se k této obecně vznesené námitce vyjádřil na str. 6 v posledním odstavci, o nepřezkoumatelnost ve vztahu k této části rozsudku se tedy nejedná.

IV. Závěr a náklady řízení o kasační stížnosti

[21] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že neshledal v postupu krajského soudu ani správních orgánů pochybení, ke kterým by musel přihlížet z úřední povinnosti (§109 odst. 4 s. ř. s.), resp. neshledal stěžovatelovy námitky jako důvodné, v případě tvrzené

nezákonnosti rozhodnutí pro absenci výčtu použitých ustanovení v jeho výroku pak jako nepřípustné. Z výše uvedených důvodů proto kasační stížnost podle § 110 odst. 1 in fine s. ř. s. zamítl.

[22] O náhradě nákladů řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, a nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti. Žalovanému v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto soud rozhodl, že se mu náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. března 2017

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu